

ԱՐԾԻԻԻՆ ՄԱՅԸ

(Հ ե ռ ե դ ի ա)

Երբ որ արծիւն յաւերժական ձիւներէն վեր է բարձ-
րացած,

Հայնատարած իր թևերուն աւելի օդ կ'ուզէ գտնել
եւ արեգակն աւելի մօտ աւելի ջինջ կապոյտի
մ'մէջ,

Տալցնելու համար շողիւնը թաղծագին իր բերե-
րուն:

Վեր կ'ամբառնայ: Ու կը ծրծէ ամբողջ հեղեղ մը
կայծերու:

Միշտ աւելի վեր, իր խըրոխտ թըռիչն հանդարտ
ուռեցնելով,

Կը սըլանայ դէպի մըրիկն ու փայլակը զինք կը
քաշէ.

Բայց շանթն ահա մէկ հարուածով անոր երկու թևը
փշրեց:

Չարագուշակ աղաղակով, կը դարձդարձի, ընդբարշ
տարուած՝

Մեծ յորձանքէն, ու պրկըւած, վըսեմ ումպով մը
խըմելով

Բոցն համապիւռ, կը մըխըրճի անդունդին մէջ
փայլակնացայտ:

Եննէկ անոր որ Փառքի կամ Ազատութեան սիրոյն
համար,

Հրպարտութեանը մէջ ուժին 'ւ արեցութեան մէջ
երազին,

Կը մեռնի այսպէս, մահով մը շրլացուցիչ ու կար-
ճատե:

Ա. Զօպանեան